

Lovas István utolsó tanítása

2018 június 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Olvassák nagy-nagy figyelemmel...

„Íme Ekhekratész, ez volt a vége a mi barátunknak, annak a férfiúnak, akir?l elmondhatjuk, hogy mindazok között, akiket akkor ismertünk, a legderekből volt és máskülönben is a legbölcsebb és legigazságosabb.”
(Platón: Szókratész halála – Devecseri Gábor fordítása)

Minden kornak megvannak a maga tanítói. E bölcsek, ha eléggé bölcsek, legalább akkora táborot tudhatnak maguk mellett, mint amekkorát a vele egyet nem ért?k alkotnak. Jól van ez így. A história kerekét sosem a csendes megalkuvók, a lagymatag opportunisták forgatták el?re, hanem azok, akik mertek ellentmondani. Bármiben. Akármiben. Persze a józan ész és az erkölcs keretein belül. De sokszor azokon kívül is, hiszen a jó szándékú humanisták mellett a becstelen machinátoroknak is megvolt a maguk szerepe. Ha másban nem, hát abban, hogy szavaik és tetteik révén ellenérdek-csoportokat hívtak indirekt életre.

Hogy Lovas Istvánt ki melyik csoportba sorolja, az a szíve joga. De hogy bölcs és tanító volt, az eltagadhatatlan. Olyannyira, hogy halálával is próbált tanítani nekünk valamit. Ez a valami nem más, mint a valódi tolerancia feltámadásának szükségszer?sége.

A valódi tolerancia az embernek annyira sajátja, mint a hús, ami a csontjaira feszül, vagy a b?r, ami a testét takarja. Az évek múlásával azonban, ahogyan a csecsem?mirigyünk, úgy toleranciánk is elzsírosodik. Olyan tulajdonságokká módosul, amelyekre, úgy gondoljuk, nagyobb szükségünk van az érvényesüléshez. Mivel fogyasztói társadalmunk az anyag dics?ségét hirdeti, az ember értékét leginkább az általa tulajdonolt javakban méri. Ez a felfogás ellenkezik minden erkölcsi tanítással, ezért e tanokat id?vel mell?ztük életünk?l. Így süllyedtünk le szépen, lassan arra az állati szintre, ahol a cifrább tollú hímnek van a legnagyobb esélye párt találni, s ahol a falkában (v.ö. társadalomban) elfoglalt helyünket az izomer?nk, a hangunk er?ssége, s ezek együttes megjelenítése, az agresszív, domináns fellépés határozza meg.

Jószerevel nem is emlékszünk már arra, hogy milyen az igazi empátia. Fogalmunk sincs arról, milyen érzés a gyász. Nem, nem az a fajta gyász, amikor valaki olyan hal meg, aki családunk tagja, vagy baráti körünkbe tartozik. Hanem amikor olyan adja át lelkét teremt?jének, akir?l életében nem sok jót gondoltunk. Az igazi emberség márpedig itt mutatja meg magát a legmarkánsabban. Hogy kell? élethelyzetben hogyan tudunk er?t venni magunkon, mennyire vagyunk tudatában annak, hogy az elhunytal való interakcióink megsz?ntek abban a pillanatban, amikor az illet? eltávozott.

Hogy mi történt Lovas István halálának napján? Amit várni lehetett. Minden, ami történt, borítékolható volt az ellenzéki sajtóorgánumok részér?l. Az els?, tapogatózó, óvatos, mértéktartó híradások, majd az azt követ? cikkb?vítések. Csak sunyin. Csak egy-egy utalásban. Csak pár aprócska, szubjektív mondatban. Aztán a kollégák a piszkos munkát az olvasóikra bízta. Erre a nagyon európeér, nagyon elfogadó, nagyon liberális embermasszára. Az adminisztrátorok pedig nem moderáltak, nem disztíngáltak, ahogyan máskor, más esetekben máskülönben szoktak. Egyszer?en csak cinikusan félrenéztek, arcukon kegyetlen, ostoba vigyorral.

Tudtuk, hogy ez lesz. De reménykedtünk benne, hogy legalább adnak nekünk egy kurta napot a gyászra. Nem adtak. Nemhogy egy teljes napot. Egyetlen órácskát sem. A gyalázatmalom azonnal beindult, és ontotta, ontotta magából a válogatott sértéseket.

Mi pedig gy?lölett?l kelve fakadtunk ki ellenük. De vajon jogos volt-e gy?löletünk? Mármint azon túl, hogy valóban embertelen gyalázkodások töltötték meg a közösségi oldalak megosztásait. Nem, nem volt jogos. Hiszen nem olyan régen történt, hogy meghalt Horn Gyula, hogy eltávozott Göncz Árpád. És mi, a magunk térfelén szintén nem válogattuk meg szavainkat. S szinte látom, hogy a nyájas olvasó ehhez a mondathoz érve felhördül: „Hogy merészeli ez Horn Gyulát Lovas Istvánhoz mérni?” A válasz egyszer?. Sehogy. Csupán egyik halott ember gyászolóit mérem a másik halott ember gyászolóihoz. És ugyanazt látom. Könnyel teli szemeket, fájdalmat, bűt, reménytelenséget, ijedséget.

A tanító Lovas István utolsó, nagy tanítása olvasatomban ez. Hogy a rég elveszett, vagy rég elhalt toleranciát, empátiát, emberséget valahogyan vissza kell hozni. Mert ezek az emberi érzések sosem lehetnek jobboldaliak vagy baloldaliak. Oldalaktól függetlenül kell létezniük, de elengedhetetlen, hogy létezzenek. Ez esetben joggal lenne elvárható, hogy legalább a gyász köteles hetvenkét óráját átengedjük azoknak, akiknek valóban fáj szerettük eltávozása. Ebben a hetvenkét órában b?ségesen lenne id? a kollégák, barátok emlékez? memoárjaira, a könnyes búcsúkra, az elköszönésekre. Leginkább az özvegyek és árvák érdekében.

Később persze nyilván napvilágot látnak majd a kritikus hangvételű cikkek, az elemző publicisztikák, a múlt sötét bugyraiba merítkező jogos vagy épp jogtalan kritikák. Ez elkerülhetetlen, s egyben szükségszerű is. Szükségszerű, mert a „halottról vagy igazat, vagy semmit” elvét betartandó, a halállal egy véglegesen lezárt, immáron elemezhető életpályát kapunk örökül. Mindannyiunk érdeke, hogy ezek az elemzések objektívek és alaposak legyenek. Mert csak ezekből tudunk tanulni, s ezek tanulságait tudjuk aztán átültetni saját életünkbe, hogy egyrészt követendő példákat kapjunk, másrészt elkerülhető csapdákat vehessünk észre még időben.

Én pedig nem tehetek mást, mint egyfajta Lex Lovast hirdetni újságíróberkeken belül. Ennek a bizonyos köteles hetvenkét órának a betartására, s szerkesztői általi betartatására. Oldalaktól függetlenül. A humánus nevében.

Varga-Bíró Tamás - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló